

Miljøproblemet

Årsagerne & Islams Løsning

Dette hæfte er udgivet af Hizb ut-Tahrir – Danmark
1430 e.H. / 2009 e.Kr.

Indholdsfortegnelse

Forord	5
Realiteten og problemet	12
Løsningen ifølge kapitalismen	14
Første del	
-Sagen: et spørgsmål om udbud og efterspørgsel?..	14
-Overdrivelsen i vurderingen af kvoterne.....	17
Anden del	
-”Clean Development”	19
-Begrænsningerne pålagt udviklingslandene	21
Kapitalismen forårsager miljøkriser	23
Det islamiske synspunkt	26
Islams syn på miljøet	30
Islam forbyder skade og vejen til det forbudte.....	38
Bevarelsen af miljøet i den islamiske stat	41
Tilsynsdommeren.....	42
Dommeren for stridigheder.....	43
Dommeren for klager mod staten	43
Klimaproblemet og dets globalisering	44
Den reelle løsning på det globale problem	46
En appel til muslimerne.....	48

(ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي
النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمَلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ)
[الروم 41]

**”Fordærv har vist sig til lands og til vands gennem
det menneskenes hænder har bedrevet. Han vil
således lade dem smage noget af det, de har gjort,
for at de måske derved vender tilbage”**

[OQM. Al-Rum 30: 41]

Forord

Miljøspørgsmålet har igennem hele menneskehedens historie aldrig fået nær så megen opmærksomhed som i de seneste årtier, efter at miljøet er kommet i ubalance som følge af de negative konsekvenser af den industrielle revolution og menneskets rovdrift på naturressourcerne. Verdens befolkninger frygter nu en altødelæggende forværring af miljøtilstanden. Blandt de mest debatterede emner i denne sammenhæng er klimaændringerne og den globale opvarmning, som ikke kun vedrører et bestemt land, men derimod hele verden, ligesom den også har en påvirkning på alle lande og regioner. Af denne grund har den globale opvarmning fået international opmærksomhed. Flere videnskabelige konferencer og topmøder er blevet afholdt, og internationale fora er blevet etableret for at debattere problemets årsager, løsningsmodeller og de forskellige landes indsats for at modvirke det. Arrangørerne af disse møder har tilstræbt, at der bliver indgået internationale aftaler, der gør det til en pligt at overholde det, der anses for at være løsningen på klimaproblematikken. Aftalerne skal også forpligte til at bekæmpe problematikens årsager og skadelige følger på en måde, som balancerer mellem opretholdelsen af levestandarden og behovet for naturressourcerne på den ene side og hensynet til klimaet på den anden side. Klimatopmødet i København, som afholdes mellem d. 7. og 18. december 2009 e.Kr. med deltagelse af adskillige stats- og regeringschefer samt et stort antal regeringsdelegationer,

eksperter og forskere, anses som et led i en lang række internationale konferencer.

Den, som følger med i disse konferencer og studerer de indgåede og foreslåede aftaler samt forskningen foretaget af især de vestlige videnskabsmænd, eksperter og tænkere, vil indse, at beskæftigelsen med miljøspørgsmålet har taget en skæv drejning fra begyndelsen. Dette skyldes, at debatten primært har været begrænset til symptomerne på ubalancen i miljøet samt de umiddelbare årsager bag, såsom drivhusgasserne, der påvirker atmosfæren, og industriens rolle i denne sammenhæng. Disse årsager er dog snarere problematikens effekt frem for de reelle årsager. Der er derfor ingen nævneværdig fremgang i forbindelse med løsningen af miljøproblemet. Og fremgangen vil udeblive, så længe diagnosticeringen og behandlingen af problemet forbliver fejlagtig.

Vi mener ikke, at de reelle årsager bag miljøproblemet består i produktionen, den teknologiske udvikling eller udnyttelsen af naturressourcerne til gavn for mennesket. Dette skyldes, at Allah (være lovprist og ophøjet) har sat Jorden med hele dens indhold i menneskets tjeneste. Han (være lovprist og ophøjet) har dertil opfordret mennesket til at opbygge og søge sit underhold på Jorden samt at udforske naturlovene for at drage nytte af dem ved at sætte alt på Jorden og i atmosfæren i sin tjeneste for at opfylde sit behov, mætte sin trang og udvikle livets midler. Livet igennem har mennesket levet på denne jord og nydt dens goder, uden at

det har ført til knaphed eller ubalance. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ *
وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ * وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ
إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ) [الحجر 19-21]

Og Jorden bredte Vi ud og anbragte (urokkelige) bjerge på den, og Vi lod alt, i et velafvejnet mål, vokse frem derpå. Vi har givet jer noget at leve af dér, også den, som I ikke forsørger. Og alt har Vi forsyninger af hos Os, og Vi sender det kun ned efter en bestemt tilmåling. [OQM. Al-Hidjr 15: 19-21]

Miljøproblemet i dets omfattende betydning skyldes, ifølge vores syn, intellektuelle årsager samt et dybt ideologisk dilemma, der har bevirket en varig praksis, som har ført til opståen og forværring af miljøproblemet. Vi kan slå fast, at den industrielle revolution, som tilskrives størstedelen af ansvaret for miljøproblemet, opstod og udviklede sig i Vesten. Og den vestlige verden er fortsat førende på dette felt, mens resten af verden følger i hælene på Vesten. Den vestlige verden, hvor den vestlige kultur hersker, har dannet det ideologiske grundlag og de intellektuelle rammer, som har domineret den industrielle revolution og dennes resultater. Denne kultur er materiel og nytteorienteret i sin egenskab. I sin filosofi dikterer denne kultur, at Skaberen (være lovprist og ophøjet) skal adskilles fra livets anliggender, ligesom den kalder til frihederne, herunder ejendomsfriheden og den personlige frihed. Denne kultur gør nytten til målestokken for

handlingerne og mener, at menneskets lykke opnås gennem realiseringen af den maksimale kropslige nydelse. Denne kultur anser det økonomiske problem som værende knapheden på varer og ydelser. Kulturen gør staten til et middel, hvis opgave er at beskytte frihederne, og den tildeler mennesket retten til at lovgive.

Som følge af disse anskuelser indeholder denne kultur kimen til kriser inden for livets forskellige anliggender, herunder miljøproblemet. Denne kultur driver mennesket, samfundet og staten mod undergang. Den har banet vejen for dannelsen af det individ, som ikke ihukommer Allahs overvågning eller nærer frygt for Allahs regnskab; et menneske hvis grænser fastlægges af dets materielle interesser, og som tilstræber opnåelsen af maksimal rigdom og materiel nydelse. Denne kultur har samtidig slukket gløden i menneskets natur og distanceret mennesket fra dets åndelige behov. Dette menneske var, på grund af sine overbevisninger, derfor egnet til at være grådig og til at krænke andres rettigheder uden hensyn til moralske grænser eller åndelige værdier. På samme måde præges dette menneske af et ukontrolleret forbrug af varer og ydelser, da det drives af lysten til at eje uden noget reelt behov. Flere husstande i Vesten ophober således varer som el-artikler, klæder, skønhedsprodukter m.m., som konstant erstattes med nye varer, blot fordi en ny model er kommet, eller fordi moden har ændret sig, eller fordi der ikke længere er noget behov for dem. Dermed bliver de vestlige samfund beskrevet

som forbrugssamfund, der ikke tager hensyn til miljøkonsekvenserne af det overflødige forbrug.

Som følge af denne kulturs proklamation om, at det økonomiske problem består i varernes og ydelsernes knaphed, samt at løsningen på dette problem består i forøgelsen af produktionen, har denne kultur gjort bruttonationalindkomsten og økonomisk vækst til målestokken for økonomisk succes. Staterne drives derfor til at sætte fokus på produktionen og dennes forøgelse for at nå frem til den højst mulige bruttonationalindkomst og for at øge den økonomiske vækst, uden hensyn til miljøet. De store industrier og produktionsvirksomheder kunne således drive rovdrift på naturressourcerne og fylde markederne med produkter i enorme mængder for at realisere en kolossal omsætning med grænseløs grådighed, uden hensyn til andet end den materielle gevinst. Disse virksomheder og industrier kunne dertil sætte regeringerne i deres tjeneste, både i deres hjemlande og i de fattige lande, for at realisere egne økonomiske interesser. De kunne derudover øve stor indflydelse på lovgivningen og lovgiverne til fordel for deres egen omsætning og økonomiske målsætninger. Alt dette sker uden hensyn til de farlige konsekvenser, som rammer mennesket, dyrene eller miljøet.

Kapitalismen bærer desuden på den opfattelse, at det er nødvendigt konstant at balancere mellem udviklingen på den ene side og de miljømæssige og menneskelige spørgsmål på den anden side. Denne anskuelse er dog grundlæggende

fejlagtig, da økonomisk udvikling og fremgang ikke nødvendiggør overgreb på mennesket, dyrene eller det omgivende miljø. Enhver løsning, som bygger på denne fejlagtige opfattelse, vil kun føre til eskaleringen af problemet. De foreslåede løsninger fra de vestlige politikeres side, om end det er løsningerne fra Kyoto-konferencen, EU's klimaplan eller FN's klimakonference i København (COP15), bekræfter alle sammen den manglende interesse for miljøet og klimaet, ifald de vestlige virksomheder selv skal betale prisen.

Det er naturligt, at den vestlige kulturs verdenskontrol og implementeringen af kapitalismen medfører fatale tilstande i form af sult, fattigdom, kolonisering, aggressionskrige, massedrab på civile, økonomiske kriser og opståen af vestligt styrede diktaturregimer i den islamiske verden og i de andre fattige lande i verden. De gentagne overgreb på miljøet og opståen af miljøproblemet er blot frugter af dette kapitalistiske system.

I dag står menneskeheden ved en skillevej. Ved at fortsætte i kapitalismens spor vil menneskeheden uden tvivl blive overladt til oceaner af rædsler, som ingen kan forestille sig. Ophobningen af de kriser, som vi bevidner for tiden, er nemlig arven fra denne døende ideologi, som udelukkende opretholder sin eksistens gennem bestialsk undertrykkelse af andre nationer og idéer.

Islam har et synspunkt, som adskiller sig på grundlæggende vis, i forbindelse med denne sag. Islam tilbyder

menneskeheden en løsning, som medfører en reel økonomisk vækst samt stabilitet og udvikling for hele menneskeheden. Denne løsning vil ikke være på bekostning af miljøet, og den vil heller ikke udelukkende være til fordel for en lille elite.

Muslimerne kan, ifald de er beslutsomme, ændre livets gang. De kan vælge Islams metode, som garanterer trygheden for mennesket, og som respekterer naturen og miljøet, hvilket er nødvendigt for at komme hele menneskeheden til undsætning.

I dette hæfte vil vi kortfattet beskæftige os med realiteten af de foreslåede løsningsmodeller i de internationale fora, herunder klimakonferencen i København, for at vise de tydelige forskelle, der er mellem Islam og kapitalismens syn på miljøspørgsmålet og den økonomiske fremgang og vækst.

Realiteten og problemet

Miljøet eller det naturlige miljø er et begreb, som i bred forstand dækker over samtlige levende organismer og de ikke-levende ting, som eksisterer eller opstår, på en naturlig måde, på Jorden eller dele af den.

Gennem en længere periode har vi været vidner til gentagne naturkatastrofer, da de vestlige stater og virksomheder direkte eller indirekte har destrueret skove og floder og gjort en ende på mange dyr, til en sådan grad, at nogle dyrearter er udryddelsestruede, hvilket har fået flere dyreværnsorganisationer til at indsamle underskrifter i protest imod alt dette. I disse dage transporteres millioner tons affald fra de vestlige industrilande til de såkaldte tredjeverdenslande. Dette foretagende er faktisk blevet en indbringende forretning. Konsekvensen heraf er, at jordområder og floder i disse lande bliver forurenede, da en stor del af affaldet er giftigt, som batterier og bly, der har en direkte effekt på menneskets nervesystem. Alt dette har forårsaget mange dødsfald blandt arbejdere og voldt store skader på tusindvis af mennesker.

Men miljødebatten, som foregår i medierne og blandt politikerne i Vesten, har skabt misforståelser, som har medført en forsummelse af reelle sager, som vedrører miljøet som helhed. Den retning, som klimadebatten har taget, fjerner nemlig fokus fra de øvrige miljøproblemer, som verden står

overfor for tiden! Af denne grund bør debatten ikke være begrænset til klimaændringer og reduktionen af CO₂-udslippet. Foruden klimaændringerne og deres påvirkning på mennesket, bør debatten sætte fokus på den hasarderede adfærd, som præger de vestlige stater og virksomheder. For når verden forurenes på alle mulige måder, så vil reduktionen af CO₂-udslippet alene ikke kunne eliminere de naturkatastrofer, som tredjeverdenslandene lider mest under.

De igangværende videnskabelige diskussioner og debatter om effekten af menige menneskers adfærd på ændringen af klimaet er derfor vildledende i praksis. Her vil vi ikke diskutere videnskabelige kendsgerninger, men vi bør henlede opmærksomheden på, at de videnskabelige fakulteter og organisationer er afhængige af økonomisk støtte fra virksomheder for at kunne finansiere meget af deres forskning. Dette gør naturen og resultaterne af denne forskning til genstand for spekulation og mistænksomhed, især når det vedrører de store virksomheders interesser.

Følgende bør i stedet diskuteres: Hvordan afværger man samtlige miljøtrusler? Hvad skyldes de naturkatastrofer, som verden er vidne til? Hvem bærer ansvaret for dette? Og skal stræben efter økonomisk vækst ske på bekostning af miljøet?

Løsningen ifølge kapitalismen

- Fra Kyoto til COP15

Første del

Sagen: et spørgsmål om udbud og efterspørgsel?

CO₂-kvoteordningen (cap & trade system) er en uadskillig del af Kyoto-protokollen og EU's kvotehandelsordning (EU-ETS). CO₂-kvoteordningen vil ligeledes være en del af den nye aftale, som klimakonferencen i København (COP15) vil afstedkomme, ifald deltagerne når til enighed.

I henhold til denne ordning skal de lande, som tiltrådte aftalen, oplyse deres samlede CO₂-udledning. Disse lande er forpligtede til at reducere de oplyste mængder med procenter, som endnu ikke er aftalt. Reduktionen sker ved, at landets virksomheder får tildelt et antal CO₂-kvoter. Virksomhederne er herefter pålagt at reducere deres CO₂-udslip med tiden. Dermed reduceres landets samlede CO₂-udslip til det niveau, som landet har forpligtet sig til. Virksomhederne i de lande, som tiltrådte aftalen, kan vælge at bruge alle deres kvoter eller nøjes med at bruge en mindre andel. I sidstnævnte tilfælde kan de sælge deres overskydende CO₂-kvoter på de internationale markeder til andre virksomheder, som ønsker flere CO₂-kvoter grundet øget produktion. Således er CO₂ blevet til en handelsvare, hvis pris fastlægges i henhold til princippet om "udbud og

efterspørgsel". Den tidligere cheføkonom for Verdensbanken, Nicolas Stern, kommenterede 'cap & trade system' ved at sige: "Det er den største markedsfiasko, verden har set." Denne klimaafale har nemlig overladt det til markedskræfterne at løse miljøproblemet, hvilket tydeligt fremgår i Kyoto-aftalen og EU-ETS, som giver ejendomsret til at forurene.

Mekanismerne i 'cap & trade system', som er en del af Kyoto-aftalen og EU-ETS, tilsigter ligesom mekanismerne i "U.S. Acid Rain Program" at privatisere ejendomsretten til at forurene, hvilket er til gavn for de mest forurenende virksomheder og lande (i Vesten).

Nicolas Stern pointerer, at "det grundlæggende i handlen med udslippet består i at sikre ejendomsretten til dem, som forurener, og derefter at tillade dem at handle med det." Dermed har problemet indtaget nye dimensioner, da forurening er blevet til en ret, som kan tilegnes og sælges af private virksomheder. De tidligere omtalte aftaler har endda sikret de virksomheder, som er årsagen til forureningen, ejendomsretten til at forurene uden omkostninger.

På basis af ovennævnte, er CO₂ blevet til en vare med sit eget marked, kaldet CO₂-kvotemarkedet. Ifølge en rapport udgivet af Pointcarbon.com, så er CO₂-udslippet steget fra 1,6 milliarder tons i 2006 til 2,7 milliarder tons i 2007, dvs. en stigning på 68 %. Alt imens er salget af CO₂-kvoter steget mere markant. I 2006 blev der handlet for 33 milliarder \$, og i 2007

blev der handlet for 60 milliarder \$, dvs. en stigning på 80 %. Og i 2008 nåede handlen op på 118 milliarder \$. Handlen med CO₂-kvoter er altså fortsat med at stige til trods for den globale recession. Af den grund vækker det ingen undren, når de vestlige virksomheder, som er ansvarlige for forureningen, kalder til dette system, der sikrer dem fri ejendomsret til at forurene og følgelig retten til at handle med forurening.

CO₂-kvoteordningen har sikret ejendomsretten til at forurene for de rigeste og mest magtfulde vestlige virksomheder. Dermed formåede kapitalismen at organisere ejendomsretten til at forurene, ligesom det organiserede retten til at udvinde olie, kul og andre naturressourcer, hvilket har ført til ophobningen af disse ressourcer hos de velhavende og indflydelsesrige. På basis af denne organisering kan retten til at forurene medføre monopol, hvilket alene tjener de vestlige virksomheder, der volder miljøet den største skade.

Overdrivelsen i vurderingen af kvoterne

Uddelingen af de kvoter, som tilkommer et specifikt land, præges ofte af overdrivelse, hvilket medfører en forøgelse af de CO₂-kvoter, som tildeles virksomhederne. I Tjekkiet eksempelvis fik det store energiselskab CEZ i 2005 en tredjedel af de CO₂-kvoter, som staten uddeler, og som var på 97,6 millioner tons. I 2004 var mængden af CO₂-udslippet i Tjekkiet på 90 tons, hvilket sikrede landet en fortjeneste på 187 millioner \$ som følge af salget af CO₂-kvoterne i perioden 2005-2007. Den administrerende direktør i CEZ, Martin Roman, udtalte, at selskabet sikrede sig store gevinster gennem salget af sine CO₂-kvoter, da priserne var høje, og da priserne faldt, købte selskabet kvoterne tilbage, for at øge kulproduktionen.

Det er realiteten i alle de lande, som har tilsluttet sig Kyoto-protokollen og EU-ETS eller andre lignende aftaler. Derfor vil det samlede CO₂-udslip ikke falde, selv når virksomhederne investerer i ny teknologi for at mindske CO₂-udslippet, da de virksomheder, som har overskydende CO₂-kvoter, vil sælge disse til andre virksomheder, der benytter dem for at øge forureningen.

Det er derfor misvisende at skildre problemet som værende et forbrugerproblem, og at reduktionen af forbrugernes elforbrug vil mindske elforbrugets CO₂-udslip. Årsagen hertil er, at de overskydende CO₂-kvoter for forurening vil blive solgt videre til andre lande, som er afhængige af kulproduktionen i

fremstillingen af elektricitet. At reducere klimaproblemet til at handle om individer som værende forbrugere er endvidere ansvarsforflygtigelse fra de vestlige politikere og virksomheder, der promoverer denne holdning.

Anden del "Clean Development"

Mekanismen for bæredygtig udvikling (Clean Development Mechanism, CDM) gør det muligt for industrilandene at øge deres CO₂-kvoter gennem køb af CO₂-kredit (tilgodehavender fra nedbringelsen af drivhusgasemissioner) i ulandene. På basis af disse mekanismer for bæredygtig udvikling, er virksomhederne ikke nødsaget til at reducere forureningen, selv når de opbruger deres fastlagte kvoter for forurening. Dette system består i, at de vestlige virksomheder eller industrilande investerer i et projekt i et uland, som "bidrager" til reduktionen af CO₂-udledningen. Og i henhold til reglementerne i Kyoto-aftalen, udløser sådanne projekter CO₂-krediter, som kan sælges og købes i forbindelse med produktion. Dermed kan disse virksomheder forurene miljøet yderligere med drivhusgasser i større mængder end de kvoter, som staten tildeler dem.

Dette omtalte system fritager de virksomheder, som har bidraget til forureningen, fra ansvaret for tidligere års forurening. Systemet baner tilmed vejen for, at disse virksomheder kan fortsætte selvsamme forurening. Endvidere har CDM-projekterne ("grønne projekter"), siden deres opståen været præget af korrupsion, svindel og manglende gennemsigtighed. Disse projekter har faktisk ofte forøget skaden på miljøet i udviklingslandene. Blandt eksemplerne herpå er der den kemiske fabrik i Gujarat-provinsen i Indien, som ejes af GFL (Gujarat Fluorochemicals Limited), hvis

hovedbase findes i London. Denne fabrik finansieres af skatteborgerne, fordi den er en del af FN's "grønne projekter". Grundet denne fabriks produktion af giftige kemiske produkter, er vandet i det omkringliggende område blevet forurenet til den grad, at det ikke længere er drikkeligt. Vandet betegnes nu som "dødens vand". Som konsekvens er høsten blevet ødelagt, og de omkringliggende jordområder er ikke længere dyrkbare. Det forbavsende ved denne sag er, at firmaet, som bærer ansvaret for denne forurening, er en del af CDM.

Begrænsningerne pålagt udviklingslandene

Der er nogle lande, som Kina og Brasilien, hvis industri betragtes som relativ ung i forhold til industrien i Vesten. Dersom disse unge industrilande underkaster sig Vestens ønsker om at reducere CO₂-udslippet, så er dette ensbetydende med en begrænsning af industrien og den økonomiske fremgang i disse lande. Det skyldes andelen af CO₂-kvoterne, som tildeles disse lande. Udviklingen af en industri kræver nemlig en forøgelse af fabrikernes produktion, hvilket betyder en forøgelse af CO₂-mængden frem for en reduktion af denne. Indgåelsen af sådanne aftaler på indeværende tidspunkt eller i fremtiden vil derfor betyde, at disse lande bliver underlagt Vestens dominans inden for produktion og fremgang.

Størstedelen af de ikke-vestlige lande, herunder landene i den islamiske verden, har endvidere ikke en reel industri. Såfremt udviklingslandene bliver en del af en given aftale i fremtiden, så vil det forhindre disse lande i at udvikle sig til industrilande. Disse lande vil drives til at sælge deres CO₂-kvoter til de udviklede lande. På dette grundlag vil udviklingslandene fortsætte med at være ét stort forbrugsmarked, der sikrer de forureningskvoter, som den vestlige økonomi og industri behøver. Med andre ord vil udviklingslandene forblive underlagt de vestlige industrilandes dominans.

De vestlige løsningsmodeller og de aftaler, der bliver foreslået som løsning til klimaproblemet, er følgelig ikke andet end garanter for de vestlige virksomheder, om at klimaet og miljøet ikke bliver en barriere i vejen for deres fortsatte forurening, når det er nødvendigt for den økonomiske vækst og for deres realisering af profit. Disse løsninger, som bygger på de frie markeds kræfter, gør miljøet til et offer for grådigheden hos dem, som har forårsaget miljøkriserne til at begynde med.

Kapitalismen forårsager miljøkriser

Problemet med miljøet er ikke den eneste fiasko for kapitalismen, der forårsager kriser efter kriser. Den globale fødevarekrise, finanskrisen og økonomiske kriser, som vi i de sidste få år har været vidner til, er langt fra kapitalismens sidste krise. Disse kriser har bragt hundredvis af millioner af mennesker ud i ekstrem fattigdom og samtidigt gjort det muligt for nogle få mennesker at besidde, hvad den menneskelige forstand end ikke kan forestille sig.

Årsagen til kapitalismens manglende evne til at levere de rigtige løsninger på de problemer, som menneskeheden står over for, ligger først og fremmest i kapitalismens verdensanskuelse. Denne verdensanskuelse, som bygger på ideen om kompromis, gør det inkompetente menneskelige sind til lovgiver. Idéen om at adskille religionen fra livet har bragt folk under de kapitalistiske lovgiveres kontrol. De kapitalistiske lovgivere mener, at formålet med livet er at opnå maksimal materiel nydelse, og at målestokken for en hvilken som helst handling er nytten, uden at tage noget andet i betragtning. Kapitalismens inkompetence til at levere de rigtige løsninger ligger også i kapitalismens syn på det økonomiske problem som værende knaphed på ressourcer i forhold til det voksende og utallige forbrug (knaphedsteorien). Dette har fået kapitalismen til udelukkende at fokusere på produktionen på bekostning af fordelingen og på bekostning af opfyldelsen af de enkelte menneskers basale behov for

bolig, føde og tøj. For eksempel så vi i kapitalismens højborg, USA, en stigning i produktionens størrelse i 2003, alt imens antallet af fattige steg med 1,3 millioner mennesker i forhold til tidligere.

Der er desuden ingen plads til moral i de økonomiske transaktioner i kapitalismen, da det er en økonomi, der alene tilsigter de materielle værdier, og som anser forøgelsen af individets rigdom som værende nøglen til succes, uanset konsekvenserne i forhold til samfundet og naturen. Dette blev udtrykt af kapitalismens fader, Adam Smith, da han sagde, at grådighed er individets moral, og at denne moral styrer økonomien.

Følgerne af en sådan filosofi er ødelæggende for menneskeheden og miljøet, og vi har været vidner til ødelæggelsen og forureningen af floder, skove og landbrugsjord som følge af de vestlige virksomheders ugerninger verden over.

Disse virksomheder fjerner verdens store skove, om end det er i Indonesien eller Sydamerika. Disse skove, som direkte bidrager til at reducere mængden af CO₂ i atmosfæren, er i fare for udryddelse. Det ironiske er, at selvsamme virksomheder taler om beskyttelsen af miljøet og klimaet.

Folk i Sydamerika, Afrika, Asien og selv i Europa har set den jord, som de er vant til at leve på, blive forurenede til den grad, at deres børn fødes med misdannelser, og folk bliver ramt af

besynderlige sygdomme grundet det giftaffald, der bliver dumpet i havet, floder og søer. Samtidig med talen om reduktionen af CO₂ for at redde klimaet, bliver giftaffald sendt til tredje verdenslandene, hvor det forurener jorden, ødelægger agerlandet samt dræber fisk og mennesker. For eksempel er Nilen blevet forurennet til en sådan grad, at folk, der drikker af den, lider af store helbredsproblemer. Tarek Samir, en ansat i Vandstyrelsen under Det Nationale Forskningscenter, sagde: "Der er områder af Nilen og dens forgreninger, der er forurennet på grund af ubehandlet industrispildevand, som løber direkte ud i floden." Han tilføjede: "De organiske opløsningsmidler fra industriproduktionen, landbruget og spildevandet, der løber ud i Nilen, forsvinder ikke, selv efter behandlingen af vandet med klor i rensningsanlæg for drikkevand."

Beskyttelsen af miljøet har store omkostninger, og når profit er det eneste mål, så vil enhver virksomhed tilsigte at mindske sine omkostninger. I henhold til den kapitalistiske logik betyder dette, at der er et omvendt proportionalitetsforhold mellem beskyttelsen af miljøet og forøgelsen af profittens størrelse. Det samme gør sig også gældende mellem beskyttelsen af den menneskelige værdighed og profitmaksimeringen. Eftersom implementeringen af kapitalismen er grunden til denne bevidnede ødelæggelse, som mennesket og miljøet lider under, så må den forstandige person undre sig over motivet bag kapitalisternes bekymring om menneskehedens fremtidige liv samt bevarelsen og beskyttelsen af miljøet!

Det islamiske synspunkt

Det islamiske livssyn er baseret på den absolutte overbevisning om, at mennesket, livet og universet er skabt af en skaber, som er Allah (være lovprist og ophøjet), og at Islam er det budskab, som Den Almægtige Skaber har nedsendt til menneskeheden for at bringe den ud af mørket og ind i lyset. Og når mennesket bliver absolut og intellektuelt overbevist om denne verdensanskuelse og har tryghed i sit hjerte herom, så gør mennesket denne verdensanskuelse til fundamentet for sine ideer og til målestokken for alle sine handlinger. Derfor er muslimerne overbevist om, at Allah (være lovprist og ophøjet), Skaberen, har nedsendt det sidste budskab, der fastlægger det gode og det onde, samt sandheden og falskheden. I alle livets anliggender og ved løsningen af sine problemer vender muslimerne tilbage til den islamiske verdensanskuelse, hvorfra der udspringer et omfattende system til livet. Dette system organiserer alle menneskets behov, uanset tid og sted, og er ikke påvirket af det omgivende miljø, omstændigheder eller individuelle interesser.

Den islamiske verdensanskuelse behandler derudover menneskets problemer med hensyntagen til samtlige værdier – den åndelige, menneskelige, moralske og materielle værdi. Den islamiske verdensanskuelse tager hånd om disse værdier på en harmonisk måde, der realiserer samtlige værdier. Den materielle værdi prioriteres således ikke højere end de

resterende værdier, og ingen værdi ignoreres til fordel for en anden, men der sker en samordning af værdierne. Dommen over samfund sker på basis af samordningen af disse fire værdier, og ikke kun på grundlag af det materielle fremskridt, hvor bruttonationalproduktet eller andre økonomiske indikatorer er målestokken. Den materielle fremgang og vækst, der sker på bekostning af resten af verdens folkeslag eller på bekostning af naturen, kan aldrig være den rigtige målestok for det gode samfund.

Balancen mellem disse fire værdier realiseres dog aldrig, hvis det bliver overladt til mennesket selv at lovgive. Dette er baseret på den kendsgerning, at mennesket ikke er i stand til at løsrive sig fra sine private interesser og lyster, når det lovgiver. Dette skyldes, at menneskets forståelse for organisering er genstand for variation, uoverensstemmelse, modsætning og påvirkning fra det miljø, som mennesket lever i, og det vil medføre et modsætningsfyldt system, der leder til menneskets ynk. Verdens tilstand, som i dag er hærget af fordærv, uretfærdighed og skade på mennesket og naturen, er det bedste bevis på menneskets manglende evne til at nedfælde et egnet system, der viser, hvad der er godt og ondt.

Islam forbyder ikke menneskene i at nyde Allahs velsignelser og forbyder heller ikke arbejde, indtjening og rigdom. Islam gør derimod arbejde til en nødvendighed for udviklingen af menneskets liv, og for at mennesket kan udføre sine pligter. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ)

[الأعراف 32]

”Sig: Hvem har forbudt Allahs pynt, som Han har frembragt til Sine tjenere, og de gode ting af underhold? Sig: Det tilkommer (også) de troende i det jordiske liv, og på opstandelsens dag er det udelukkende deres. Således fremlægger Vi tegnene nøjagtigt for folk, der har viden.”
[OQM. Al-A’raf 7: 32]

Men Islam finder det ikke acceptabelt, at der findes mennesker, som forspiser sig, mens andre ikke kan opfylde deres basale behov. Islam anser derfor det økonomiske problem som værende fordelingen, og ikke knapheden, af rigdommen. Islams bekymring er derfor ikke viet til produktionens forøgelse, men til bekæmpelsen af individernes fattigdom, og Islam sikrer også balancen mellem varetagelsen af fællesskabet og individet. Islam sløjfer derfor ikke individernes behov til fordel for fællesskabet og tilgodeser heller ikke individernes behov på bekostning af fællesskabet. Islam accepterer ikke de umenneskelige forhold, som størstedelen af Jordens befolkning lever under, under kapitalismen som følge af få menneskers umættelige jagt efter rigdom.

Med disse anskuelser frembringer Islam et individ, som ihukommer Allahs overvåning i alle sine anliggender, og som frivilligt overholder Allahs påbud og afholder sig fra Hans

forbud, selv hvis det måtte føre til materielle tab. Et sådant individ vil holde sig langt fra grådighed og det overdrevne forbrug. Og med disse anskuelser kontrollerer Islam økonomisk aktivitet med Shariah-love og moralske og åndelige værdier, som forhindrer de økonomiske aktiviteter i at forvandle sig til en ren materiel økonomisk aktivitet, der ikke tager hensyn til andet end profit. Islam eliminerer dermed rødderne af den menneskelige adfærd, som fører til en miljømæssig ubalance.

Islams syn på miljøet

Islam anser ikke menneskets forhold til naturen som et konflikt- og modsætningsforhold. Islam har derimod gjort det til et komplementært forhold, fordi universet og livet, ligesom mennesket, er Allahs skaberværk. Og Allah har sat universet i menneskets tjeneste og overdraget mennesket opgaven at opdyrke Jorden. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفَلَكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْيَوْمَ وَاللَّيْلَ وَالنَّهَارَ * وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ وَسَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ) [إبراهيم 32-33]

”Allah er den, der har skabt himlene og Jorden, og Han sender vand ned fra himlen og frembringer derved frugter til underhold for jer. Og Han har sat skibe i jeres tjeneste til på Hans befaling at sejle på havet. Og Han har sat floderne i jeres tjeneste. Og Han har sat solen og månen, i uafbrudt bevægelse, i jeres tjeneste. Og Han har sat natten og dagen i jeres tjeneste.” [OQM. Ibrahim 14: 32-33]

Og Han (være lovprist og ophøjet) siger:

(وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ) [البقرة 30]

”Og da din Herre sagde til englenerne: Jeg vil indsætte en stedfortræder på Jorden!, sagde de: Vil Du indsætte nogen dér, som skaber fordærv på den og udgyder blod, når det dog er os, der lovsynger Dig og priser Dig hellig? Han sagde: Jeg ved, hvad I ikke ved!” [OQM. Al-Baqarah 2: 30]

At opbygge Jorden nødvendiggør, at man bevarer og ikke skaber fordærv på den, hverken materielt eller immaterielt. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا
إِنَّ رَحْمَةَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ) [الأعراف 56]

”Og skab ikke fordærv på Jorden, efter at den er blevet bragt i orden! Og påkald Ham i frygt og håb, for Allahs barmhjertighed er nær ved dem, der handler godt!”
[OQM. Al-A’raf 7: 56]

Islam har gjort skabelsen af fordærv på Jorden til en afskyelig forbrydelse. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ * وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ) [البقرة 204-205]

”Og blandt menneskene er der nogen, hvis tale om det jordiske liv behager dig, og tager Allah som vidne på, hvad der er i hans hjerte, mens han dog er den voldsomste modstander. Og når han vender sig bort, stræber han efter at

skabe fordærv på Jorden og ødelægge afgrøde og afkom, men Allah elsker ikke fordærv.” [OQM. Al-Baqarah 2: 204-205]

Islam har ligeledes opklaret, at der i universet og på Jorden findes en balance og et intentionelt, velafvejede og nøjagtigt mål. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ)
[الحجر 19]

”Og Jorden bredte Vi ud og anbragte (urokkelige) bjerge på den, og Vi lod alt, i velafvejede mål, vokse frem derpå.”

[OQM. Al-Hidjr 15: 19]

Og Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ) [القمر 49]

”Vi har sandelig skabt alt efter et bestemt mål.”

[OQM. Al-Qamar 54: 49]

Disse og lignende Quran-tekster er alene tilstrækkelige til at illustrere Islams syn på naturen og miljøet. Teksterne viser nødvendigheden af at bevare miljøet og forbuddet mod at bringe miljøet i ubalance. Disse tekster gør også muslimerne meget opsat på at opbygge og sørge godt for Jorden, såvel som sine interesser på denne. Der er dog mange Shariah-tekster i den beærede Quran og i Sunnah, der omhandler detaljerne for bevarelsen af miljøet. Disse tekster viser, at Islam ikke har nøjedes med de brede linjer, men har overgået

disse og er gået i detaljer, så Islam forhindrer menneskene i at skade og forurene miljøet. Islam har ikke overladt det til muslimer selv at vurdere omgængelsen med naturen ifølge individuelle lyster, således at muslimer handler ifølge sine interesser uden hensyntagen til naturen og menneskenes liv heri. Vi nævner her nogle beretninger fra Profeten (Allahs velsignelser og fred være med ham) som dækkende eksempler.

- **Omgængelsen med vand**

Det blev nævnt i beretningen fra Abu Hurayrah (Allah være tilfreds med ham), som sagde, at Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"Ingen af jer må urinere i det stillestående vand og derefter vaske sig i det."** (Bukhari).

Muadh ibn Jabal (Allah være tilfreds med ham) berettede fra Profeten (Allahs velsignelser og fred være med ham): **"Afhold jer fra de tre forbandelser (handlinger som folk forbander): at besørges i vandløb, på den befærdede vej og i skyggen."** (Abu Dawud).

Abdullah ibn 'Amru bin Al-'As (Allah være tilfreds med ham) berettede: **"At Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) kom gående forbi Sa'd, mens han udførte wudu' (afvaskning til bl.a. bønnen), og sagde: Hvad er dette for en ødslen? Sa'd sagde: Er der ødslen i (forbindelse med)**

wudu’? Allahs Sendebud sagde: Ja, selv hvis du var ved en strømmende flod.” (Ibn Majah).

- **Fjernelsen af skaden**

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **”Iman (overbevisningen) udgør nogle og halvfjerds eller nogle og tres forgreninger. Den bedste forgrening er at sige: Der er ingen anden gud end Allah. Og den laveste forgrening er at fjerne noget skadeligt fra vejen.”** (Muslim).

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **”At fjerne noget skadeligt fra vejen er en almisse.”** (Bukhari).

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **”En mand fandt en tornet gren på sin vej, hvorpå han samlede den op. Allah blev derpå tilfreds med og bifaldt hans handling og tilgav ham.”** (Bukhari).

- **Afgrøder og planter**

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"Enhver muslim, der planter en plante eller sår en afgrøde, hvorefter en fugl, et menneske eller et dyr spiser heraf, vil blive tildelt en almisse (belønning) herfor."** (Bukhari).

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"Udyrket jord tilkommer den, der giver den liv."** (Abu Dawud).

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"Hvis Timen oprinder, mens nogen af jer holder en plantespire i hånden, så skal han plante den, hvis han formår ikke at rejse sig."** (Ahmad).

Profeten (Allahs velsignelser og fred være med ham) plejede at anbefale sine ledsagere, når han sendte dem ud til jihad, med ordene: **"Drag ud i Allahs navn ... og I må ikke fælde noget træ, med undtagelse af træer, der forhindrer jer i at kæmpe eller udgør en barriere mellem jer og polyteisterne."** (Bayhaqi).

- **Fugle og dyr**

Abu Hurayrah berettede, at Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"En mand blev meget tørstig på sin vej. Han fandt en brønd, gik ned i den, drak og gik ud. Her så han en gispende hund spise jord af tørst. Manden sagde: Denne hund er lige så tørstig, som jeg var. Han gik ned i brønden, fyldte sin sko og holdt den i munden og gav så hunden at drikke. Allah blev derpå tilfreds med og bifaldt hans handling og tilgav ham. De (ledsagerne) sagde: O Allahs Sendebud! Får vi belønning for dyr? Han (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: For ethvert levende væsen er der belønning."** (Bukhari).

Ibn Umar (Allah være tilfreds med ham) berettede, at Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"En kvinde kom i helvede og blev pint for at spærre en kat inde til døden, fordi hun hverken gav den noget at æde eller drikke, da hun spærrede den inde, eller satte den fri, så den kunne æde af jordens insekter og skadedyr."** (Bukhari).

Det blev berettet af Anas, som sagde: **"Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) forbød at lænke for derefter at skyde og slå dyr til døden."** (Muslim).

Allahs Sendebud (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: **"Ethvert menneske, som uberettiget dræber en fugl eller det, der er større, vil blive stillet til regnskab herfor af Allah, Den Store og Mægtige. Der blev spurgt: O Allahs**

Sendebud! Hvornår er det berettiget? Han (Allahs velsignelser og fred være med ham) sagde: Når man slagter for at spise den, og ikke når man skærer hovedet af og smider den væk.” (Nisa’i).

Dette er et beskedent udpluk af et hav af Shariah-tekster, der vedrører miljøet. Disse tekster illustrerer et enestående billede af Islams fokus på naturen, og de viser, at Allah har skabt naturen og sat den i tjeneste for mennesket og gjort mennesket til en vogter over den, hvor mennesket nyder og ikke ødelægger den.

Islam forbyder skade og vejen til det forbudte

De Shariah-principper, der i største grad er relateret til miljøforurening, er principperne om skade, som er hentet fra en række beretninger, herunder Profetens ord: **"Udøv ikke, med eller uden egennytte, skade mod andre."** (Daraqutni).

Eksempler på disse principper er: **"udgangspunktet for det skadelige er forbud", "skade fjernes" og "ethvert tilladt (mubah) element, der er skadeligt eller fører til skade, bliver forbudt, men anliggendet forbliver tilladt."** Omgangen med miljøet bør derfor ske på en måde, der ikke er skadelig, eller som ikke fører til skade. Ligesom principperne om skade er der princippet: **"midlet til det forbudte er forbudt"**, som er hentet fra Shariah-tekster. I henhold til dette princip, vil enhver omgang med naturen, der fører til noget, som Shariah har forbudt, være forbudt, selv hvis der ikke findes en tekst med et specifikt forbud.

Det er derfor forbudt ifølge Shariah at forurene miljøet, således at det er skadeligt eller fører til skade, eller fører til noget forbudt under fremstillingsprocessen, den økonomiske udvikling eller ved udnyttelsen af naturressourcerne, såsom forureningen af vandet, luften og jorden med forgiftning, sygdom og ødelæggelse af jorden, de animalske ressourcer og fiskeressourcerne til følge. Dette er uanset de omkostninger, der måtte være for at undgå dette. Dette betyder, at Shariah har ignoreret diskussionen om de økonomiske tab, der er

relateret til afværgelsen af miljøskader og bekæmpelsen af forureningen.

Hvad angår ødelæggelsen af fællesskabets liv i et bestemt område, såsom forureningen af offentlige jordarealer og ligeledes floder, søer, enge og skove, så tillader Islam ikke, at folks liv underlægges enkeltpersoners kontrol. Islam placerer derimod den offentlige ejendom under statens varetagelse. Staten sørger for varetagelsen af folk og forbyder, at der bliver udøvet skade på dem. Staten er ligeledes forpligtet til at fjerne skaden fra fællesskabet, såsom at forbyde fabrikker at smide deres skadelige affaldsprodukter i floder og have.

Islam har fastlagt, ejendommen og berammet typen samt tilegnelsesmåden, uden at blande sig i mængden. Dette er i modsætning til kvoteløsningerne, som klimaaftalerne har fastlagt, hvor begrænsningen af mængden gøres til grundlaget for fremstillingen. Klimaaftalerne er derfor udarbejdet for at tjene virksomhederne og de industrialiserede lande, og ikke for at fjerne de reelle skader. Den nøje iagttagelse af spørgsmålet vil sandsynligvis vise, at fremstillingsmængden ikke er problemet.

Problemet ligger derimod i typen og tilegnelsesmåden. For eksempel når der bygges fabrikker i boligområder med skade til følge, så skyldes det placeringen af fabrikken og ikke den mængde, fabrikken fremstiller. Derfor bør man forbyde opførelsen af sådanne fabrikker i boligområder. Hvis fabrikken producerer varer, hvis affaldsprodukter er skadelige, så ligger

løsningen i måden, hvorpå man håndterer og bortskaffer disse affaldsprodukter, således at det bevarer menneskenes liv og miljøet. Løsningen ligger ikke i et forbud mod selve fremstillingen ej heller i reduktionen af mængden. Fabrikens ejere eller staten, som fører tilsyn med industrien, er ansvarlige for at skaffe skaden af vejen.

Bevarelsen af miljøet i den islamiske stat

Hele den islamiske verden lever i en frygtelig tilstand af forfald inden for forskellige aspekter af livet. Regenterne her har på en åbenbar måde bidraget til bevarelsen af denne tilstand, lige siden de accepterede at være midler i hænderne på fremmede stater, og lige siden de fornægtede Islam og dens love og afholdt sig fra implementeringen heraf. Derfor har de ikke realiseret noget fremskridt i den islamiske nations liv. Af denne grund har den islamiske nation behov for infrastruktur, industri, landbrug, sundhed, økonomisk forskning og udvikling m.m.. Den kommende Khilafah-stat skal derfor investere i de nødvendige aspekter inden for alle områder. Opgaven virker vanskelig og tilsyneladende umulig, men realiteten er, at Allah har skænket den islamiske verden samtlige naturressourcer og en ung nation, der besidder de nødvendige kompetencer inden for alle områder af livet: videnskabsfolk, forskere, læger, ingeniører m.fl.. Khilafah-staten vil derfor tage de nødvendige skridt for at blive et industrialiseret land, hvor industrien vil være underlagt Islams love. Mennesket og miljøet forvoldes således ikke skade.

For at sikre sin implementering, støtter Islam sig til individernes gudsfrygt, som den islamiske verdensanskuelse rodfæster i sjælene. Islam har dog ikke overladt denne sag til gudsfrygten alene. Islam har nemlig fastlagt praktiske mekanismer, der realiserer implementeringen af sine love. Således har Islam gjort staten ansvarlig for implementeringen,

fastlagt straffe for overtrædelsen af loven samt beordret den islamiske nation til at stille individerne og staten til regnskab, hvis der sker forsømmelse. Retssystemet spiller en vigtig rolle i varetagelsen af Islams implementering i almindelighed, og i særdeleshed i at tage hensyn til spørgsmålet om miljø og klima. Retsvæsnets rolle i miljøspørgsmålet kan sammenfattes som følger:

Tilsynsdommeren (*Qadi al-hisbah*)

Islam har tilladt individet at foretage handel, produktion og investeringer på visse betingelser. Disse betingelser fastlægger, hvad og hvordan dette individ må eje, da Islam har forbudt ejerskab af ting som alkohol og forbudt måder at erhverve sig ejendom på, såsom bedrageri og monopolisering. Og for at sikre at alt forløber ifølge Shariah, og at det slette, der opstår i det offentlige liv, fjernes, så har Islam indført en lov om tilstedeværelsen af en dommer, der fører tilsyn med markeder, hospitaler, fabrikker og ligeledes virksomhedernes overholdelse af Shariah-lovene samt øvrige opgaver forbundet til hans hverv. Denne dommer kaldes for tilsynsdommeren. At forhindre virksomheder i udsætte dyr eller miljøet for skade hører ind under denne dommers beføjelser. Derfor vil tilsynsdommeren være blandt de inspektører, der inspicerer den forurening og det affald, som virksomhederne efterlader sig. Enhver overtrædelse, som tilsynsdommeren opdager, straffes øjeblikkeligt.

Dommeren for stridigheder (*Qadi al-khusumat*)

Et af de største problemer, der forårsages af miljøforureningen, er den skade, der rammer arbejdstagerne og de personer, der udsættes for giftaffald og lignende. Islam har en klar holdning til de handlinger, der udsætter folk for skade, og det er et forbud mod disse handlinger. Dommeren for stridigheder er den, der afgør de sager, som rejses af ofrene. Denne dommer dømmes ifølge Shariah-lovene ved at rydde skaden af vejen og lade den, der har forårsaget skaden, bøde for konsekvenserne af skaden.

Dommeren for klager mod staten (*Qadi al-madhalim*)

Denne dommer løser de konflikter, der opstår mellem regenten og folk. Inden for miljøområdet arbejder han på at fjerne den uret, som regenten forvolder, såsom skaden fra statens fabrikker. Denne dommer forpligter regenten til at implementere Shariah-lovene, der er relateret til miljøet, hvis der sker nogen forsømmelse fra regentens side inden for dette område, eller hvis regenten favoriserer et anliggende på bekostning af et andet.

Klimaproblemet og dets globalisering

Globaliseringen af klima- og miljøproblemet betyder, at problemets løsning skal være global. Dette viser, at de vestlige kapitalistiske lande ikke er seriøse omkring løsningen, fordi de selv, og ikke de andre lande, sidder inde med løsningen på dette problem. Så hvorfor inviterer de hele verden for at løse problemet?! De aftaler, der er blevet indgået, og som vil blive indgået (de fremlagte løsninger til COP15), bekræfter, at de vestlige kapitalistiske stater ikke er seriøse. De internationale aftaler, som Kyoto-aftalen m.fl., bliver ikke underskrevet af de store lande, som kun overholder disse aftaler i det omfang, der sikrer deres egne interesser. Derfor er disse aftaler og konventioner et redskab i stormagternes hænder til at dominere over de mindre stater.

Islam forbyder den islamiske stat at underkaste sig andre lande eller at acceptere deres dominans. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

(وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا) [النساء 141]

"Allah tillader ikke, at *kuffar* (ikke-muslimerne) har dominans over de troende." [OQM. Al-Nisaa' 4: 141]

Denne underkastelse gennem accepten af de pågældende aftaler vil medføre, at muslimerne bliver forhindret i at opføre reelle industrier, ligesom det vil skade miljøet og realisere

Vestens udnyttelse af den islamiske verden. Accepten fra en hvilken som helst stat om at underkaste sig aftaler og konventioner, der gør staten til et bytte for den vestlige kolonisering, er sandelig en stor forbrydelse.

Den reelle løsning på det globale problem

Problemet ligger i de kapitalistiske landes uhæmmede adfærd i jagten på at realisere materiel velstand på bekostning af andre og for enhver pris. Årsagen til denne opførsel er den menneskefjendske kapitalistiske ideologis verdensanskuelse. De kapitalistiske lande nægter at tage noget ansvar, selv det moralske, for deres og deres virksomheders opførsel. Verden lider under denne verdensanskuelse og udnyttes på en måde, der er i strid med de mest grundlæggende menneskelige værdier.

Løsningen på de globale miljøproblemer og problemerne med fattigdom og andre globale spørgsmål sker ved at fjerne og afvise den reelle årsag, som har forårsaget disse problemer, dvs. ved en global afvisning af den umenneskelige kapitalistiske verdensanskuelse, som stadig kontrollerer nationernes skæbner, og ved at lede efter alternativet, der sikrer menneskehedens lykke og tryghed.

Vi i Hizb ut-Tahrir fremlægger alternativet for jer, som er Islam med sin idé og metode. Islam er løsningen på verdens problemer. Islams politiske, økonomiske, sociale, miljømæssige og andre løsninger er det eneste, der er i stand til at redde verden fra den uretfærdighed og det mørke, som kapitalismen har kastet den ud i. Islam er alternativet, der bringer menneskene væk fra at tilbede andre mennesker og over til at tilbede menneskenes Herre. Islam bringer ligeledes

menneskene væk fra de undertrykkende verdensanskuelser og levemåder (kapitalismen m.fl.) til Islams retfærdighed.

[وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ] [الانبیاء 107]

”Og Vi har udelukkende sendt dig som en barmhjertighed til alverden.” [OQM. Al-Anbiyaa’ 21: 107]

En appel til muslimerne

Kære muslimer

Menneskeheden har i 13 århundreder under Islam nydt godt af sikkerhed og tryghed, hvor muslimerne såvel som ikke-muslimerne levede med sikkerhed for deres liv og ejendom. Men i dag har fordærv bredt sig på jorden, i havet og i luftrummet, og intet menneske, dyr eller sten er blevet skånet, hvilket skyldes kapitalismens tyranni og manglen på Islams tilstedeværelse.

Sendebuddet (Allahs velsignelser og fred være med ham) har fortalt, at dette forhold ikke vil fortsætte for altid, og at menneskeheden igen vil komme til at nyde sikkerhed og velstand, når Islam på ny vender tilbage til livet og spreder sig i verden, da han (Allahs velsignelser og fred være med ham) nævnte i en beretning, at styret i sidste ende vil blive retsindigt efter at have været diktatorisk:

« ثم تكون خلافة على منهاج النبوة »

"... Derefter vil der være en Khilafah-stat ifølge Profetens metode." (Ahmad).

Denne beretning er en meddelelse om Islams tilbagevenden og uretfærdighedens ophør.

Kære muslimer

Allah (være lovprist og ophøjet) har rost jer og beskrevet jer som den bedste nation, der er kommet til menneskeheden. Allah (være lovprist og ophøjet) siger:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ [آل عمران 107]

"I er den bedste nation, der er blevet frembragt for menneskeheden. I påbyder det rette, forbyder det slette og har *iman* (overbevisning) på Allah." [OQM. Aal-'Imran 3: 110]

Denne egenskab, "den bedste", forpligter jer til at bære ansvaret over for jeres Islam og over for menneskeheden, og dette kan ikke realiseres uden tilstedeværelsen af Islam i livet.

Vi i Hizb ut-Tahrir inviterer jer derfor til at arbejde sammen med os for at genoptage det islamiske liv gennem oprettelsen af den retsindige Khilafah-stat, da denne stat er den eneste garanti for beskyttelsen af mennesket og miljøet mod de overgreb og den uretfærdighed, der råder globalt.

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ) [الأنفال 24]

"I, der er troende! Svar Allah og Sendebuddet, når Han kalder jer til det, der giver jer liv." [OQM. Al-Anfal 8: 24]